

Publicerad 2015-04-25 18:41 av Algotezza

Icke vinnande bidrag till en novelltävling i tidskriften Skriva

Vilse vill se

Året var 1965 och konung Gustav VI Adolf var rikets högste chef och företrädare. Hos oss var vår Fader Läkaren familjens högste chef och företrädare. På bilder där vi dricker eftermiddagskaffe kan betraktaren tydligt se vem som bestämmer, eftersom vår Fader aldrig är med på en enda bild.

En solig aprilsöndag medan vår Moder, vår Faders Fru, diskade efter middagen, vilket på den tiden var namnet på lunchen, for vår Fader med oss söner till Skogen i hans splitter nya, tvåfärgade Volvo Amazon. Lymnlarna skulle gå sin sedvanliga entimmes promenad medan vår Fader enligt traditionen skulle läsa söndagstidningen och röka en pipa fylld med Hamiltons Blandning. Pipor var för ”riktiga män” och röktes både inomhus på Kontoret och utomhus. ”Cigaretter är för kvinnor”; hävdade vår Fader med emfas, liksom likörer. Whiskey var manligt.

Luften var aprilmässig, frisk och krispig, även om vi inte använde det ordet på den tiden. Vinden lynnig men solen sken och skogsfåglarna underhöll oss. ”Ska vi ta en ny runda?” undrade brorsan. ”Kör i vind, sa Kalle Blomster!” skrattade jag förvåntansfullt som en av de absolut sista användarna av det uttrycket. Jag fattade precis vad vi skulle göra när vi ”tog en ny runda”.

En bra bit in i skogen, där vi inte varit tidigare, och på behörigt avstånd från vår Fader och med ett slags sumpigt område precis intill, var det dags. Vi kände inte längre lukten från vår Faders rökdon. Brorsan plockade fram cigaretterna han snott, men han talade inte om var. De såg märkliga ut. Tändstickor hade han också. I en helt svart ask. ”Vi är nog vilse”; sade brorsan med ett snett leende. ”Är vi?” svarade jag och försökte dölja min oro.

Fågellivet var i full gång. Det var bofink och koltrast, olika sångare, och en hackspetts morsesignaler ekade mellan de ännu långt ifrån utslagna bokarna. Och ett läte jag inte kände igen. Liksom dovt. Där fanns gran och fur och överst i de höga furorna brukade hägrarna häcka. Men 1967 efter oktoberstormen var deras saga all när stormen fällt deras hem.

Vi blossade på en stund. Jag kände mig allt mer illa till mods. Brorsan verkade inte bry sig och stoltserade med djupa halsbloss men det klarade inte jag av. Men så hade ju brorsan haft några år längre på sig att öva sig i denna ädla konst. ”Ska vi ta vägen över träsket där?” undrade han med en utmanande glimt i ögat. ”Jag tror det är en genväg…” Som om vår situation inte bekom honom det minsta… Jag hade kollat med klockan. Tiden hade gått fort. Vi var en halvtimme försenade. Det var kört för oss. Livremmen väntade. Fastän barnaga var förbjuden.

Den där sumpiga genvägen såg inte särskilt inbjudande ut. Det bubblade till ibland och då och då fångade vinden upp ett sumpgasmoln som blandades med den borttynande cigarettröken till en ganska oroande mixtur.

När vi kommit halvvägs, hoppande från tuva till tuva och det inte fanns någon återvändo, fastnade min ena träsko och sögs ner med ett otäckt &slurp&, samtidigt som en sumpgasbubbla exploderade. Jag tyckte jag såg något där nere. &Var det en fisk?& skrek jag till brorsan. &Vad då?& &Något grönt och slemmigt, tyckte jag& &Äh, det var nog ingenting&

Jag tappade den andra träskon och var tvungen att ta mig fram i strumplästen. Tiden rann iväg och jag kände redan livremmen mot skinkorna. Jag kunde se vår Faders upprörda ansikte och höra hans ilskna röst när vi var tillbaka på mötesplatsen. Plötsligt dök en grön slemmig arm upp genom tuvan brorsan stod på och högg tag i hans fot.

Den grönslemmiga armen drog ner honom medan han vrålade av rädsla och smärta. Vad skulle jag göra? Han bara försvann i djupet. Min bror. Min ende bror.

Plötsligt tog sumpmarken slut. Jag hörde röster som pratade och skrattade. Vår Faders röst. Och min Äldre Broders. Jag hade träskorna på mig igen.

&Hej, hej&, ropade vår Fader och min Broder. &Nu vet du också, eller hur?& &Vet vad då?& &Ja, det där, det där som du vet.&

Då visste jag. Jag log för mig själv. Från den dagen visste jag. "Vilse vill se." Och jag ser fortfarande.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten